

Він бачить світ очима Пікассо

Майстри пензля. Красу світу й усе, що їх оточує, вони бачать по-особливому тонко та чуттєво. У творчості завжди йдуть за покликом серця, приносять у навколишній світ частинку власного, помічають у простих речах прекрасне й навчають цьому оточуючих. Світова спільнота століттями захоплюється шедеврами Леонардо да Вінчі, Мікеланджело, Пікассо... В Україні шанують талант Катерини Білокур, Тетяни Яблонської й інших художників. В їхніх творах криється глибока суть, а головне – душа авторів. Ці полотна є гордістю та цінністю вітчизняної культури, а імена їх творців назавжди викарбовані в історії України та світу. Але відомими стають далеко не всі поціновувачі живопису. У кожній країні, в будь-якому місті чи селі живуть звичайні люди, які свою любов до цього прекрасного мистецтва несуть через роки. І в кожного з них власна історія творчості. У Сарнах палким подвижником пензля, фарб і полотна є Олександр ПОТАПОВИЧ. З-під його вмілих рук на світ з'явилися понад 100 картин. Чоловік давно вже на заслуженому відпочинку, але досі не розлучається з улюбленим заняттям, що стало справою його життя. Відроджує на полотні сільську минувшину та сьогодення.

Колись у Древній Греції жив художник, який здобув світову славу, відтворюючи на полотні зовсім звичайні речі. Його творчі доробки - натюрморти. Якось намалював грона винограду й залишив картину на терасі, а коли повернувся, здивувався, побачивши, що на неї злітаються птахи й клюють полотнище. І цьому явищу перехожі одразу знайшли пояснення: виноград був намальований дуже натурально, тому легкокрилі й прийняли його за справжній. Люди дивувалися таланту художника, бо ніколи раніше не бачили такого. Картина до наших часів не збереглася, але історію про неї знають багато митців, тому й понині прагнуть писати твори так, щоб зображене ними було як першоджерело. Так працюють професіонали, і Олександр Потапович також. Дивно те, що в реальному світі тієї краси ніби не помічаєш, а на полотні не намилиуєшся нею. І в цьому криється велика сила справжнього таланту живописця.

Олександр Іванович із раннього дитинства залюблений у це таємниче й давнє мистецтво. У його сім'ї ніхто не малював, але батько хлопця був великим віртуозом, усе життя грав на скрипці. Любов до музики передав і синові, та найбільше Олександр, ще зовсім малим, любив фантазувати з фарбами. І по життю пішов стежкою художника-живописця. Закінчивши 8 класів, вступив до Московського університету образотворчого мистецтва, паралельно влаштувався працювати в Будинок піонерів, де щодня навчав юн'азам живопису, а після роботи відвідував вечірню школу робочої молоді. Так і минула його юність, а коли парубку виповнилося 18, призвали в армію. Серед когорти солдатів Олександр уже в перші дні вирізнявся своїм незвичайним талантом, що одразу запримітило командування частини, відтоді рядовий Потапович трудився там художником, аж поки демобілізували.

Повернувшись додому, успішно здав іспити у Львівський інститут прикладного та декоративного мистецтва. Мріяв закінчити ще один вуз, та раптом виникли серйозні проблеми зі здоров'ям, що й змусило залишити навчання назавсім. Коли вилікувався, працевлаштувався в Комсомольський театр, роботі в якому присвятив 5 років. Затим отримав запрошення на меблеву фабрику. Працював із задоволенням, адже міг сповна проявити свої творчі здібності. А якось художнику навіть оплатили путівку в Єгипет, де відпочивав аж 24 дні. Це була неймовірно цікава та незабутня екскурсія. І досі вражений величчю прадавніх пам'яток цієї загадкової країни, зокрема пірамідами Хіюса, стародавніми містами Луксор і Олександрія, річкою Ніл. Узагалі, Єгипет - це одна з найдревніших країн світу, з колосальною колекцією пам'яток і легендарних національних скарбів, що змушують захоплюватися людей впродовж багатьох сторіч. Українським туристам показали місця, де переховували Ісуса Христа. Ці історичні та цінні факти якось по-особливому торкнулися душі Олександра Івановича. Зрештою, якщо говорити про духовність, то своє життя чоловік поділяє на два етапи: без Бога і каяття. У 1977 році Олександр Потапович прийняв Всевишнього у своє серце і життя його змінилося докорінно, бо відтоді живе, працює, творить тільки в ім'я Бога.

Пригадує, в молодості вступив у школу міліції, що успішно діяла в Івано-Франківську, але часто-густо його наміри та вже втілені задуми обривалися через незвичайні обставини, що раптом назрівали в його долі. Так було і цього разу, тож здобути фах правознавця не вдалося. «Це так Господь корегував моє життя, - каже сьогодні Олександр Іванович. - Тоді був дуже темпераментним, рвався досягти висот у різних сферах, та Бог готував інший, кращий шлях».

Згодом Олександр Потапович працював на заводі продтоварів, а коли в Сарнах відкрили художню майстерню, влаштувався туди на роботу, звідтіля й пішов на заслужений відпочинок. Та й на пенсії ентузіаст-художник без діла не сидить. Багато років співпрацював з навчальними закладами, зокрема ВПУ № 22, ЗОШ № 1... У його доробку є різноманітні картини, які пише переважно масляними фарбами та гуашшю. Часто працює на замовлення, але здебільшого дарує свої твори. Є вони вже в Америці, Польщі, Італії, Німеччині, демонстрували роботи сарненського митця і на районних, обласних виставках художників-живописців.

У роки перебудови, щоб прогодувати сім'ю, а виховували разом із дружиною 10 дітей, змушений був продати 15 творів зовсім за безцінь - 100\$. І досі душа болить, коли згадує, адже у європейських країнах стільки коштувала б тільки одна. Тяжкі були тоді часи, але дякував Богу і за це, бо ж було за що купити дітям хліба. Щодо сім'ї, то Олександр Іванович сьогодні пишається дружиною і, звичайно, дітками, бо всі вже мають власні сімейні гніздечка, більшість живе в Тернополі, решта в Немовичах і рідних Сарнах. Радують дідуся й бабусю вже і 30 онуків, деякі з них щодня навідуються в гості. Олександр Іванович проповідує Слово Боже, хоч би куди його доля закинула, завжди розповідає про любов Господню, його милість і благодать, які щоденно проявляє до нас, людей усього світу. Вважає це своєю основною місією.

...І, звичайно, щодня малює. У його маленькій творчій майстерні панує неймовірна світла атмосфера, що дарує якусь дивну радість душі. Серце тут наповнюється гармонією та щастям. Картини художника, особливо пейзажі, порівнюю з біблійними сюжетами. Пам'ятаєте, як Бог говорив, щоб з'явилося небо та земля, світло, яке відділив від темряви, назвавши їх день і ніч, як створював дерева, квіти, моря й озера. Уявімо це так: Бог тримає в руках великий чарівний пензель, і ось він повів ним по землі, мовби художник по полотні, і на ньому з'явилась річечка, а довкола неї - розмаїте різнотрав'я, пурхають пташечки, шпортаються плазуни, гори, сонце, пісок. Здається, що художників Бог посилав в цей світ, щоб вони відтворювали його красу, ніби нагадуючи людям, що Господь створив усе це для нас. Адже хоч би що зображував живописець, якимось чином усе пов'язане з Богом. Навіть якщо малює звичайний олівець чи книгу, їх створила людина, життя якій подарував Господь. Погодьтеся, бути художником – це воістину покликання.

Ольга Лотоцька